

QVÆSTIONVM SVPER LEVITICVM

G prodesset: Impossibile est enim, inquit, sanguinem hircorum & taurorum auferre peccata. Restat itaq; vt quoniam pro anima nostra exorat mediator ille qui omnibus illis sacrificijs que pro peccatis offerre batur præfigurabatur, illud appelletur anima quod significat animam. Solet autem res quæ significat eius rei nomine quam significat nūcupari, sicut scriptum est, Septem spicæ, septem anni sunt: Non enim dixit septem annos significant. Et septem boues septem anni sunt: & multa huiusmodi. Hinc est quod dictum est, Petra erat Christus. Non enim dixit, petra significat Christum, sed tanq̄ hoc esset, quod vtq; per substantiã non hoc erat, sed per significationem. Sic & sanguis quoniam propter vitale quandã corpulentiam animam significat, in sacramentum anima dictus est. Verum si quisquã putat animã pecoris esse sanguinem, non est in ista quæstione laborãdũ. Tantũ ne anima hominis que carnẽ humanam viuificat & est rationalis, sanguis putetur, valde cauendum est, & hic error modis omnibus refutãdus. Quærendã etiã locutiones per id quod continet id quod continetur, vt quoniam anima sanguine tenetur in corpore, nam si fuerit effusus abscedit, ipsam aptius significata sit anima, & eius nomen sanguis acciperet. Sicut Ecclesia dicitur locus quo Ecclesia congregatur, Nam Ecclesia homines sunt, de quib; H dicitur, Vt exhiberet sibi gloriosam Ecclesiam. Hãc tamen vocari etiam ipsam domum orationum, idẽ i. Cor. ii. Apostolus testis est, vbi ait, Nunquid domos nõ habetis ad manducandum & bibendum, an Ecclesiam dei contempnitis? Et hoc quotidianus loquendi vsus obtinuit, vt ad Ecclesiã prodire, aut ad Ecclesiam confugere non dicatur, nisi quod ad locum ipsam parietesq; prodierit vel confugerit, quibus Ecclesiæ cõgregatio continetur. Scriptum est etiam, Et effudit sanguinem qui fraudat mercedem mercenarij. Mercedẽ sanguinem dixit, quoniam in ea sustentatur vita, quæ nomine sanguinis appellatur. Sed cũ dominus dicat, Nisi mādcaueritis carnẽ meã & biberitis meum sanguinẽ, non habebitis vitam in vobis: quid sibi vult q̄ à sanguine sacrificiorũ, quæ pro peccatis offerebantur tantopere populus prohibetur, si illis sacrificijs vnũ hoc sacrificiũ significabatur in quo vera sit remissio peccatorũ: à cuius tñ sacrificij sanguine in alimentũ sumendo, non solũ ne mo prohibetur, sed ad bibendum potius omnes exhortantur qui volunt habere vitam? Quærendũ igitur I quid significet q̄ homo prohibetur in lege sanguinẽ manducare, eumq; deo fundere iubetur. Nam de animæ natura, cur per sanguinem significata sit, quã LVIII. tñ in præsentia satis visum est, diximus. Turpitu-
Leu. 18. dinẽ patris tui, & turpitudinem matris tuæ nõ reuelabis, turpitudinem enim eorum est. Prohibet cũ matre concubere, ibi est enim turpitudinem patris & matris. Nam postea prohibet & nouerçæ, vbi dicit, Turpitudinem vxoris patris tui non reuelabis, turpitudinem patris tui est: Vbi exposuit quomodo i matre vtriusq; sit turpitudinem, id est, patris & matris, in nouerça autẽ tantum patris. Turpitudinem fororis tuæ ex patre tuo, aut ex matre tua quæ domi est nata, vel quæ foris nata est, non reuelabis, turpitudinem enim earum est. Quæ domi nata est, intelligitur ex patre: quæ foris nata est, intelligitur ex matre, si forte de priore viro eam mater susceperat, & cum illa in domum venerat quãdo patri eius nupsit. Quoniã monet scriptura, ne reuelet turpitudinem fororis suæ, hic videtur non prohibuisse, & quasi prætermisisse concubitum cum sorore de vtroque parente nata. Non enim dixit, turpitudinem non reuelabis fororis tuæ ex patre & matre, sed ex patre, aut ex matre. Verum quis non videat etiam illud esse prohibitum multo maxime. Si enim non licet fororis turpi-

tudinem reuelare ex quolibet parente natæ, quanto magis ex vtroque. Quid est autem quod interposita prohibitionem concubitus, etiam cum suis neptibus, siue de filio, siue de filia, sequitur & dicit, Turpitudinem filia vxoris patris tui nõ reuelabis? Si em̄ hucusque dixisset, intelligeremus etiam cum filia nouerçæ prohibitum fuisse concubitum, quam ex priore viro nouerça peperisset: nec huic qui prohibetur foror esset, vel ex patre, vel ex matre. Cum vero addit, quæ ex eodem patre foror tua est, non reuelabis turpitudinẽ eius, manifestat de sorore factã esse istã prohibitionem, cum fuerit ex patre & ex nouerça, de qua iam superius dixerat. An ideo iterũ hoc apertius voluit prohibere, quia superius obsecrum fuit, Sæpe enim hoc facit scriptura. Turpitudinem fratris patris tui nõ reuelabis, & ad vxorem eius non introibis. Exposuit quid dixerit turpitudinẽ fratris patris tui, id est, patris tui nõ reuelabis: hoc est enim, ad vxorem eius non introibis. In vxore quippe patris, voluit intelligi turpitudinem patris, sicut in vxore patris, turpitudinẽ patris. Turpitudinẽ vxoris fratris tui non reuelabis, turpitudinẽ em̄ fratris patris tui est. Quæritur vtrũ hoc viuo fratre, an mortuo sit prohibitum: & nõ parua quæstio. Si enim dixerimus de viuo fratre vxore locutã scripturã, vno generali præcepto, quo prohibet homo ad vxorẽ accedere alienã, etiam hoc vtq; cõtinetur. Quid est ergo q̄ tam diligenter has personas, quas appellat domesticas, proprijs prohibitionib; distinguit à cæteris? Num em̄ & quod prohibet de vxore patris, hoc est, de nouerça, viuo patre accipiendũ esset, & non potius mortuo. Nam viuo patre quis non videat multo maxime prohibitum, si cuiuslibet hominis vxor aliena prohibita est maculari adulterio? De his personis ergo videtur loqui quæ possent non habẽtes viros in matrimonio conuenire, nisi lege prohiberentur, sicut fertur esse consuetudo Persarum. Sed rursus, si fratre mortuo intellexerimus prohibitum esse ducere fratris vxorem, occurrit illud quod excitandi seminis causa, si ille sine filijs defunctus esset, iubet scriptura esse faciendum: ac per hoc collata ista prohibitionem cum illa iussione, ne inuicem aduenterunt intelligenda est exceptio, id est, non licere cuiquam defuncti fratris ducere vxorẽ, si defunctus posteros dereliquit: aut etiã illud esse prohibitum, ne liceret ducere fratris vxorem, etiam si à fratre viuo per repudium recessisset. Tunc enim sicut dominus dicit, ad duritiam ludæorum Moyses permisit dari libellum repudij, & per hanc dimissionem potuit putari quod licite quisquã sibi vxorẽ copularet fratris, vbi adulterium non timeret, quoniam repudio discessisset. Turpitudinẽ mulieris & filia ei; non reuelabis: id est, ne putet quisquam licere sibi ducere filiã vxoris suæ. Simul enim mulieris & filia eius nõ licet reuelare turpitudinem, id est, ambabus misceri, & matri & filia. Filiam filij eius, & filiam filie eius non accipies. Etiam neptem vxoris de filio vel de filia duci prohibuit. Super vxorem sororem eius nõ accipies in zelũ. Hic non prohibuit superducere, quod licebat antiquis propter abundantiam propagationis: sed sororem forori noluit superducere, quod videtur fecisse Iacob: siue quia nondum fuerat lege prohibitum: siue quia supposita alterius fraude deceptus est, & illa magis de placito veniebat quam posterius accepit, sed iniustus erat priorem dimitti, ne faceret eam moerchari. Hoc autem quod ait in zelum, vtrum ideo positum est, ne sit zelus inter forores, qui inter illas quæ forores non essent contentendus fuit: an ideo potius ne propter hoc fiat, id est, ne hoc animo fiat vt in zelum fororis foror superducatur. Et ad mulierem in segregatione munditiæ eius non accedes reuelare turpitudinem eius:

K

LX.

LXI.

LXII.

LXIII.

LXIII.

LXIII.

eius: